

זאת היתה תל-אביב של שחר ההיסטוריה. תל-אביב הפרימיטיבית בלי רמז זורים ועם מכוניות החונות על המדרכות; מפני שמקומות חנייה לא היה אף פעם, אולי מאז הגיעה המכונית הראשונה לתל-אביב.

זה היה גורא מזמן, לפני אלפי שנים, ורק זקני ציון ואבות היישוב זוכרים את זה. באותה תקופה פרה-היסטורית היו אפילו כאלה שבהזדמנויות נדירות, כמו ימיר עצמאות, היו רוקדים ושרים ברחובות. באותה עיר מופלאה ובלתי נתפסת שבא"י דות, היו גם ילדים שחיו בעיר ולא רק גרו בה בדירות של הוריהם. אפשר היה לראות אותם ברחובות, במגרשים הריי קים, בתהלוכות צבעוניות בראשי חוצות. כל מה שנשאר מזה הם רק הסיפורים. הכל הלך ונעלם. לא מעצמו. גרשו אותו. רצחו אותו. קברו אותו. הרגו תל-אביב את שימחת-החיים שלה. הוציאו לה את הנשמה.

מי

אשם?

היום אפשר רק לחפש מי אשם. מי אחראי לכך שתל-אביב העליזה והחיה נותרה רק בזכרונות.

אפשר לשלוח אצבע מאשימה אל ראשי העיר יהושע רבינוביץ, שהעדרות הע"ב של המשקפים שלו לא איפשרו לו אף פעם לראות את המציאות כמו שהיא. הוא יכול לזקוף לכתור את כל ההישגים שהוא רוצה. דבר אחד הוא לא יטשטש: בתקופת כהונתו נרצחה העיר. מתה.

אפשר להעמיד אל עמוד-הקלון את אותו קצין מטסרה שרצה להראות שהוא יותר סיקח ומוכשר מאחרים, ושצולו היי פידו על החוקי, ולא ינהלו עסקי בידור בלי רשיון, ולא יחזיקו מקומות בילוי סתומים אחרי 12 בלילה, ולא ימכרו משי קאות בלי רשיון, ובכלל לא יפריעו ליי שון לאזרחים העצבנים של תל-אביב שי ממלא אינם יכולים לישון בגלל המיסים, העשן, והרעש.

צריך להעניק לו מדליה. היום אפשר ללכת לישון בתל-אביב בעשר בלילה. בשקט. מי שרוצה לבלות, בילוי סינטי, שיסע ליפו.

חזק, מהר

ואלגנטי

המפלויזיה צריכה לחוש כמה יסורי מצפון בכל העסק הזה. גם ידיה שפכו את דמה של תל-אביב. לא פלא שהיא מוצר ירושלמי אוסיני. זאת היתה ודאי הנקמה שהשקה על ירושלים בתל-אביב, על ש גולה ממנה את כתר המטרופולין. חזק, מהר ובאופן אלגנטי, הכריזה הטלויזיה ועצר לילי גם בתל-אביב, כלאה את תר שביה מיל קופסאות העץ המהבהבות ור סיסקה להם תיאטרון שידורי במקום הר סטריפטי של צברה, ואת יעקב בן-הרצל במקום מאנדי ופרדי ואוי נתן.

יש עוד הרבה אשמים ואם אפשר לספור את כולם. לכולם ייפקד עונש ביומ-הדין, על שהפרמייירות בתל-אביב אינן עוד מה שהיו ולא צריך אפילו להפסד שמלות מיוחדות לקראתן על שהסילבסטר הפך לאורגיה של זוללים שבי"2 בלילה אינם מסוגלים להתנשק מפני שהפירות שלהם תפוחים מרוב אכזל, על שבחגיגות פור רים על צריך יותר להתחפש, משום ש ממילא אף אחד כבר לא מכיר את ה שני בעיר הזאת.

הכל

מלבד לחיות

אולי מי שאשם באמת הם רק האזרחים הטובים. שבשקט הניח שיהרגו להם את העיר. שבלעו צפרדע אחרי צפרדע ולא פצו פה וציפצפו. שנתנו לבייב את הירקון, לופת את חוף הים, לרדג את האויר, לגמזו את התרבות, לאבצן את חיי היללה ולרבנבץ את דיזנגוף.

לכל אלה מגיע העונש שהם מקבלים. הם נדונו לכל חיינם לגור בעיר שאפשר לעשות בה הכל, מלבד לחיות.

במדינה

חינוך

תעודה אין -

סכות-חיים יש

תלמידה נפצעה בידה,

תלמיד נפגע בעינו -

והאחראים מתעלמים

עופרה לב היתה בעיצומו של הניסוי.

היא אחזה את המבחנה מעל ללהבת מבער הבונזן וחילתה. אך לא למה שאירע בי שניות הבאות.

בשריקה רותחת התערבלו מיהברום שבמבחנה. תססו כלפי מעלה ופגעו בי אצבעותיה. רעש הביעבור הקפיץ את ראשה של עופרה אחורנית, וכך ניצלו עיניה ופניה מן הנוזל המסוכן.

הדבר התרחש בשיעור מעבדה שיגרתית לתלמידי המגמה הלבוראנטית של תיכון עירוני ר' על שם רוגוזין, בתל-אביב. התלמידים, שהתגודדו עם המורה סביב

נכנס יין יצא סכר

לתרבות הקולונארית של ישראל, ההולכת ותוית פסת מקום חשוב יותר כהיו של הישראלי המצוי, נוסף השבוע נכנס חדש: מרדך ושוהחן ערוך לתרית הקנקן ומה שיש בו. אם יתרכו כעתיד הקרוב שיכורים ברחובות ישראל, אפשר יהיה להאשים בכך את יואל מרקוס, 41, בעל מור, פרשן פוליטי ופילוסופאי כהארץ. מרקוס, ליד תורכיה, שבמשך שנים רבות שימש ככתב-חזן בצרפת, הפך שם למומחה יינות, מצר השתיינים כמוכן. כאשר למד לדעת שבכפריה הלאומית כפארים יש אגת שהם לפפרים שנכתבו על יינות, ואילו בשפה העברית אין אפילו שם אחד המוקדש לאדם האדום הזה, החל למוזג את הידע שלו לכום הספרותית. מתוך ספר היין, לטעום זה מדע ודבר על יין זו אמר זה החיים, לטעום זה מדע ודבר על יין זו אמר נות, הנה מיבחר לגימות מחבית הנקראת: "איך דבר כאופן אינטליגנטי על יין":

מרקוס

תחומי החיים ותראו עדיכמה הוא בלתי מחייב. קטן. כשמו כן הוא. יין קטן פירושו יין שיש בו אחוז נמוך של כוהל, וזה ביטוי בינוני, מיימי מדי וכדומה. זהו ביטוי מקובל למדי בצרפת ועושים בו שימוש גם בענפים אחרים. במסעות, למשל, נהר גיס לומר, אולי אדוני רוצה צלי קטן, או גבינה קטנה - כלומר, אל תצפו לגדולות.

אציל. הגדרה הניתנת לסוגים מסויי מים של ענבייין. יתכן שכל בני-האדם נולדו להיות שווים, אך לאיך ענבי היין - כתב פעם אחד מסופרי היין. כרם אצילי יהיה מסוגל לתת יין משובח אפילו בשנים רעות, כשמזג-האוויר התאכזר לו. גם הדיוטות יבחינו מיד ביון אצילי. חולה. יין גרוע. סימן-ההיכר הראשון שלו הוא מעונן. יש בו ריח מוזר וטעמו כטעם כל דבר אחר, חוץ מיין. בקבר קים חולים ספורים מגיעים לשוק. כשי נתקלים בהם, אי-אפשר לטעות בזיהויים. קטיפטי. אומרים על יין המלטף את החיך, כלומר שאינו מימי, אלא עדין ונבלע כקטיפה - אם רק אפשר היה לביעו אותה; כבר הוא יין גס בעל צבע כהה מדי; כשאומרים על יין שיש בו

מאוזן. יין שכל מרכיביו - צבע, ריח, חריפות וטעם - תואמים זה לזה. ההגדרה הזאת איננה באה לתאר יין גדול דווקא. גם כשאומרים על מישהו שהוא "בחור מאוזן", אין הדבר אומר שהוא בכרח גאון. הכוונה היא פשוט שהיין בסדר - לא-פחות מזה ולא-יותר.

זנב הפומם. אחת ההגדרות המקצועיות היפות ביותר. כשאומרים אחרי לגני

מה שהיין השאיר, "זנב טווס", הכוונה היא שהמשקה כליכך טוב, עד שהתפשט בכל חלקי הפה והגרזן בהדרגה ובאציי לות כשם שהטווס פורש את זנבו הארוך למניפה מקסימה. אבל שיהיה ברור, רק מביני" יין מובהקים ישתמשו בביטוי זה, אך לא במסעדה, פן ישיב להם אמל" צר: "אין לנו זנב טווס, אך יש לנו מרק זנב שור".

גדולי. יין שיש בו קצת יותר גוף מן הרגיל, שאחוז הכוהל בו גבוה יותר וטעמו עשיר. שוב, אין קשר בין גודל היין וטיבו. יין גדול אינו בהכרח יין משובח מאוד. אך הוא ודאי טוב יותר מיין פשוט.

עני. בדוגה אחת פחות מקטן. כלומר, יין שאפשר איתו - אך מוטב בלעדיו. ריקבון אציל. ריקבון ודאי שאינה מלת-שבת. אולי מסיבה זו הוסיפו לה מגדלי יין גרמניים וצרפתיים את התואר אציל. הכוונה היא לשכבת ריקבון זקה (Botrytis Cinerea) הנוצרת על קליפה תיחם של ענבים בלשים מאוד ומוטיפה מתיקות-יתר וטעם ליין המופק מהם. הי ריקבון האציל מבורך במיוחד ביינות המ"תוקים.

מעונן. יין שאינו בהיר, מבריק, או זך, אלא דומה לקטן ערפילי מהסוג המי צוי בלילות האביב על כבישי השומרון. אלגנטי. הגדרה ליינות צעירים ששרי תים אותם בשנת הבציר, הבאים מאזורים שאינם משובחים במיוחד ועסזאת יש בהם הרבה עדינות ומעלות אחרות, אך אלה אינן מספיקות כדי לזכותם בתואר האצילות: מעולה ומשובח. זוהי הגדרה אלגנטית, הבאה לפטור אותנו מלומר שבחים שאיננו רוצים לומר על יין שערב לחיכנו. אגב, נסו את הביטוי אלגנטי בכל

לעיפה, הכוונה היא שניחוח ענבים נשי מל בפה גם אחרי הלגימה. מקורו של ביטוי זה בטועמיין מקצועיים שאינם בלעים את היין, אלא לונטים אותו ואחר כך יורקים אותו החוצה. אם לאחר הריי קה נותר בפה טעם חזק של ניחוח היין, אומרים שיש בו לעיפה. נריב הוא יין עם אחוז גבוה של כוהל, המחמם את הקרביים אצילי הלגימה מבלי שיהרגם לי צריבה. עכנטי הוא יין טרי, חזק בכוהל, אשר כל מעלות הענורים שלו הם במלוא חיוניותם; עבר כמו זמורעבר, בא לתאר יין שהיו לו זמנים טובים יותר; עגור הוא יין מאוזן, הבלע מבלי להש" איר עקבות של טעם-לזואי.

עופרה הפצועה, לא יכלו לעזור לה הרב במעבדת הלבוראנטים לא נמצא מכר שיר לשטיפת תמיסות - מכשיר יסודי וחשוב בכל מעבדה.

אך לא רק מכשיר-השטיפה חסר בי מעבדות תיכון עירוני ר'.

הלא עזרה ראשונה. בתחילת שנת הלימודים הנוכחית עבר תיכון ר' למיבנה חדש. ברחוב עלייה בתל-אביב. מקודם, למדו הגימנזיסטים בבניין הישן ברחוב מאזיה, ששירת בשעתו שנים רבות את תיכון עירוני ר', לפני שזה עבר לצפון תל-אביב. ולפני כן - את תיכון עירוני א', במיבנה החדש שברחוב עלייה הותקנו ללבוראנטים מעבדות ארעיות. היתה זו ארעות, המתמשכת. שגלמה לאסונות: במעבדות אין אמצעי עזרה-ראשונה.

אין להן מינדף, יש בהן ברזים הדולפים בלי הפוגה. ממלאים את הרצפות. מעני קים ללבוראנטים הרגשה כי הם צוערים בקורט ימי של ציהסותח.

למעבדות אין אספקת חשמל מבית הספר. במקומה, הותקן חיבור ארעי לי מפעל סמוך. אך המתח אינו עומד בעור מס. הפקקים הראשיים נשרפים, והמעבד דות משותקות. מסיבה זו, אין הלבוראנטיס-לעתידי יכולים להשתמש בתנורים שי נועדו לניסויים.

אין תקן. ביום השני השבוע, לאחר ארבעה חודשי סבל ואובדן לימודים, החליטו הלבוראנטים להתליף את המבחד נות בשלטים וכריות. יצאו להפנין מול בנייני עיריית תל-אביב.

סיפר אחד המפגינים, יוסי קדמי (17):

פצועיה זב

איפה המעבדות ואיפה פיקס

זה, ממש סכנת-נפשות לעבוד במעבדות הארעיות האלה. אנחנו מבלים שם את רובו של היים - סוף-סוף אנחנו לי בוראנטים לעתיד - ומסתכנים כל שנייה. הנה למשל, נוח מורנו, הוא מצביע על אחד הגימנזיסטים נושאי הכריות - יש לו עין אחת פגועה. באחד הניסויים פגע חומר כימי בעין הבריאה שלו. כשרצינו אחד יכולים ללמוד את כל החומר הדרוש. לא עומדות בתקן. מתברר כי מלבד בעיות ההווה, יש ללבוראנטים גם בעיית עתיד, חשובה לא פחות. אם העניינים ימשיכו ככה, הסביר יוסי, "לא נקבל עם תום לימודינו, את תעודת הלבוראנט. המעבדות האלה לא עומדות בדרישות הי תקן, מבחינת ציוד. לעבודה, כך שאנחנו לא יכולים ללמוד את כל החומר הדרוש. אז בשביל מה אני משלם ארבע שנים?" לדברי יוסי, המשמש כדוברם של ה מפגינים, נפגשו כבר התלמידים עם איי שים בעירייה, האחראים לענייני חינוך ובתי-ספר מיקצועיים. נפגשונו היום, הוא מספר, "עם ברוך אביבי, מנהל אנגי החינוך בעיריית תל-אביב. עם וישא לנג, האחראי על בתי-ספר מיקצועיים. ועם משה ויינברגר, אחראי אדמיניסטרציה".

הד קטן. לדברי יוסי הבטיחו שלושת האישים, כי בתחילת השבוע הבא כבר

מיתקן להרחקת גזים מסוכנים וריי חות רעים ממעבדות.